

Arrest

nr. 246 987 van 7 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 8 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 19 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij haar huidig tweede

verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Op 5 april 2016 diende verzoekster een eerste verzoek om internationale bescherming in. In navolging hiervan nam het Commissariaat-generaal op 26 oktober 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De geloofwaardigheid van de door verzoekster aangehaalde asielmotieven was immers ernstig in het gedrang en zij maakte daarnaast geenszins aannemelijk dat, zelfs als er geloof zou worden gehecht aan haar problemen in Chili, zij voor haar problemen met onbekende Colombianen in Chili geen beroep zou kunnen doen op de Chileense autoriteiten voor hulp en/of bescherming, aldus de commissaris-generaal. De Raad weigerde op 29 januari 2019 bij arrest met nummer 215 965 verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 25 februari 2019 diende verzoekster huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming in. Zij verklaart dat zij zich nog steeds niet veilig zou voelen bij een terugkeer naar Chili omdat er veel Colombianen in Chili verblijven en dat zij vaak slechte bedoelingen hebben. Verzoekster vermoedt dat de mensen die hen destijds achtervolgden, dit zullen blijven doen. Aangezien verzoekster niet zou kunnen terugvallen op een uitgebreid familiaal netwerk, zou zij geen steun krijgen van haar familie mocht er haar iets overkomen. Op steun van de Chileense overheid zou ze evenmin kunnen rekenen, zo stelt zij. Verzoekster wijst er verder op dat zij in België geïntegreerd is, hier werkt en de taal geleerd heeft. Ter ondersteuning van haar tweede verzoek legt verzoekster het gerechtelijk dossier van haar aangifte van 29 februari 2016 neer.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere

weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoekster betoogt dat zij bij haar huidig verzoek heeft aangehaald dat haar leven nog steeds in gevaar is in Chili en dat zij haar hele gerechtelijk dossier voorlegt waaruit blijkt dat zij altijd de waarheid heeft verteld, dat zij bedreigd werd en dat de Chileense autoriteiten haar dossier gewoonweg hebben gearchiveerd en haar gewoonweg aan haar lot hebben overgelaten.

Verzoekster geeft echter een beperkte lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Vooreerst dient de aandacht te worden gevestigd op de motieven van de commissaris-generaal waarin hij terecht uiteenzet: "Voor zover u in voorliggend geval met uw verklaring dat er veel Colombianen in Chili wonen en dat zij vaak slechte bedoelingen hebben en dat de mensen die jullie destijds achtervolgden dit zullen blijven doen (DVZ, verklaring volgend verzoek, vraag 15) verwijst naar de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, dient benadrukt te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vaststelde dat u uw vrees voor Colombiaanse paramilitairen in Chili geenszins aannemelijk maakte. Voorts oordeelde de Raad dat, zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan uw problemen in Chili quod non in casu, u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u geen beroep kon doen op nationale bescherming in Chili. Dit arrest is bekleed met het gezag van gewijsde en deze beoordeling is dan ook definitief."

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal terecht beklemtoont dat de Raad reeds vaststelde dat verzoekster haar vrees voor Colombiaanse paramilitairen in Chili geenszins aannemelijk maakte en dat zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan haar problemen in Chili, quod non in casu, zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen beroep kon doen op nationale bescherming in Chili. Het thans louter (summier) herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het verwijzen naar neergelegde stukken en het volharden, is geenszins van aard om voorgaande appreciatie in een ander daglicht te stellen. De middelen zijn dan ook onontvankelijk in de mate dat zij betrekking hebben op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming. Immers, gelet op voormeld arrest van de Raad, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissing van de commissaris-generaal meer open. De Raad wijst er tevens op dat het gegeven dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek hierover louter bijkomende verklaringen en elementen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Het weze herhaald dat verzoekster onderhavig beroep niet kan aanwenden als vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming.

De Raad benadrukt verder dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De Raad stelt voorts vast dat de motieven van de commissaris-generaal niet beperkt blijven tot het hogerstaande, doch hij motiveert op goede gronden verder: "Voor wat betreft uw vrees dat u geen steun zou krijgen van uw familie, mocht er u iets overkomen, aangezien u niet kan terugvallen op een uitgebreid familiaal netwerk, dat u geen hulp zou krijgen van de overheid en dat uw echtgenoot evenmin hulp of steun in Chili moet verwachten aangezien hij de Colombiaanse nationaliteit heeft (DVZ, verklaring volgend verzoek, vraag 18), moet worden opgemerkt dat deze vrees louter hypothetisch van aard is en niet gestoeld is op enig objectief gegeven. Zoals supra reeds aangehaald, merkte de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat u uw vrees voor Colombiaanse paramilitairen in Chili geenszins aannemelijk maakte. Daarnaast moet worden opgemerkt dat zowel u als uw echtgenoot op verschillende plaatsen in Chili hebben gewoond en steeds een job hadden. Uw echtgenoot beschikt overigens over een permanente verblijfsvergunning in Chili." Verzoekster gaat in wezen niet in concreto in op deze motieven zodat zij deze niet aan het wankelen brengt, laat staan weerlegt.

Verzoekster citeert het motief uit de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat verzoekster opnieuw niet aannemelijk maakt dat zij in geval van problemen bij een eventuele terugkeer naar Chili geen beroep zou kunnen doen op de Chileense autoriteiten voor hulp en/of bescherming. Zij betoogt dat zij heeft aangetoond dat zij er alles aan gedaan heeft om op nationaal vlak bescherming te zoeken en dat "deze simpelweg gearchiveerd werd". Verzoekster geeft tevens aan dat zij deze documenten nog niet bezat ten tijde van haar eerste verzoek en zij meent dat zij thans ten overvloede bewezen heeft dat haar leven in gevaar is en dat de Chileense autoriteiten haar niet kunnen/willen beschermen. De Raad stelt vooreerst vast dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster doorheen haar betoog lijkt voor te houden, er in casu door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met de door haar neergelegde documenten en voldoende onderzoek werd gevoerd. De commissaris-generaal zet op gemotiveerde wijze uiteen om welke redenen (de inhoud van) het gerechtelijk dossier niet wordt aanvaard in het licht van verzoeksters verklaringen. Verzoekster gaat in haar verzoekschrift echter ten volle voorbij aan de concrete motieven. Er wordt immers vastgesteld dat zij effectief toegang had tot het parket, dat haar aangifte werd opgetekend en dat er een onderzoek werd geopend. De commissaris-generaal besluit op goede gronden dat uit het feit dat verzoeksters dossier voorlopig gearchiveerd werd bij gebrek aan nuttige informatie die verdere onderzoeksdaden rechtvaardigt, geenszins een onwil vanwege de Chileense autoriteiten blijkt om haar en haar echtgenoot hulp en/of bescherming te bieden. Immers, in datzelfde document wordt vermeld dat zij steeds nieuwe onderzoeksdaden kan vragen, aldus de commissaris-generaal. Door haar algemeen betoog en louter te herhalen dat haar leven in gevaar is en dat de Chileense autoriteiten haar niet kunnen/willen beschermen, slaagt verzoekster er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in dit verband concreet wordt vastgesteld, laat staan dat zij het tegendeel aantoonde. De concrete vaststellingen van de commissaris-generaal blijven derhalve overeind.

In de mate dat verzoekster meent dat zij diende te worden gehoord door de commissaris-generaal, stelt de Raad in casu vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de

soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken die, en op welke wijze deze elementen, een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

4.2. Wat betreft de overige motieven in de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoekster deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 oktober 2020, voert verzoekende partij aan dat het CGVS rekening had moeten houden met de vele stukken, gerechtelijke stukken, die zij heeft ingediend. Zij licht toe dat uit de gerechtelijke stukken blijkt dat het gerecht geen gevolg heeft gegeven aan haar nood aan bescherming. Het CGVS had op dat moment, gelet op deze informatie, een grondig onderzoek moeten voeren naar de beschermingsmogelijkheden in Chili. Volgens verzoekende partij moet ook rekening gehouden worden met alle officiële attesten en dreigbrieven die haar echtgenoot heeft ingediend waaruit enkel kan geconcludeerd worden dat haar vrees wordt gestaafd door objectieve elementen. Verzoekende partij

wijst erop dat ook in het geval van haar echtgenoot er geen grondig onderzoek is geweest naar zijn vrees voor vervolging.

4.1. Verzoekende partij voert aan dat het CGVS rekening had moeten houden met de vele stukken, gerechtelijke stukken, die zij heeft ingediend. Zij licht toe dat uit de gerechtelijke stukken blijkt dat het gerecht geen gevolg heeft gegeven aan haar nood aan bescherming. Het CGVS had op dat moment, gelet op deze informatie, een grondig onderzoek moeten voeren naar de beschermingsmogelijkheden in Chili.

De Raad kan verzoekende partij in haar voorgaand algemeen betoog niet volgen en wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld (en waaruit het tegendeel blijkt van haar voorgaande beweringen):

"4.1. Verzoekster betoogt dat zij bij haar huidig verzoek heeft aangehaald dat haar leven nog steeds in gevaar is in Chili en dat zij haar hele gerechtelijk dossier voorlegt waaruit blijkt dat zij altijd de waarheid heeft verteld, dat zij bedreigd werd en dat de Chileense autoriteiten haar dossier gewoonweg hebben gearchiveerd en haar gewoonweg aan haar lot hebben overgelaten.

Verzoekster geeft echter een beperkte lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Vooreerst dient de aandacht te worden gevestigd op de motieven van de commissaris-generaal waarin hij terecht uiteenzet: "Voor zover u in voorliggend geval met uw verklaring dat er veel Colombianen in Chili wonen en dat zij vaak slechte bedoelingen hebben en dat de mensen die jullie destijds achtervolgden dit zullen blijven doen (DVZ, verklaring volgend verzoek, vraag 15) verwijst naar de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, dient benadrukt te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vaststelde dat u uw vrees voor Colombiaanse paramilitairen in Chili geenszins aannemelijk maakte. Voorts oordeelde de Raad dat, zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan uw problemen in Chili quod non in casu, u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u geen beroep kon doen op nationale bescherming in Chili. Dit arrest is bekleed met het gezag van gewijsde en deze beoordeling is dan ook definitief."

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal terecht beklemtoont dat de Raad reeds vaststelde dat verzoekster haar vrees voor Colombiaanse paramilitairen in Chili geenszins aannemelijk maakte en dat zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan haar problemen in Chili, quod non in casu, zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen beroep kon doen op nationale bescherming in Chili. Het thans louter (summier) herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het verwijzen naar neergelegde stukken en het volharden, is geenszins van aard om voorgaande appreciatie in een ander daglicht te stellen. De middelen zijn dan ook onontvankelijk in de mate dat zij betrekking hebben op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming. Immers, gelet op voormeld arrest van de Raad, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissing van de commissaris-generaal meer open. De Raad wijst er tevens op dat het gegeven dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek hierover louter bijkomende verklaringen en elementen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Het weze herhaald dat verzoekster onderhavig beroep niet kan aanwenden als vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming.

De Raad benadrukt verder dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De Raad stelt voorts vast dat de motieven van de commissaris-generaal niet beperkt blijven tot het hogerstaande, doch hij motiveert op goede gronden verder: "Voor wat betreft uw vrees dat u geen steun zou krijgen van uw familie, mocht er u iets overkomen, aangezien u niet kan terugvallen op een uitgebreid familiaal netwerk, dat u geen hulp zou krijgen van de overheid en dat uw echtgenoot evenmin hulp of steun in Chili moet verwachten aangezien hij de Colombiaanse nationaliteit heeft (DVZ, verklaring volgend verzoek, vraag 18), moet worden opgemerkt dat deze vrees louter hypothetisch van aard is en niet gestoeld is op enig objectief gegeven. Zoals supra reeds aangehaald, merkte de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat u uw vrees voor Colombiaanse paramilitairen in Chili geenszins aannemelijk maakte. Daarnaast moet worden opgemerkt dat zowel u als uw echtgenoot op verschillende plaatsen in Chili hebben gewoond en steeds een job hadden. Uw echtgenoot beschikt overigens over een permanente verblijfsvergunning in Chili." Verzoekster gaat in wezen niet in concreto in op deze motieven zodat zij deze niet aan het wankelen brengt, laat staan weerlegt.

Verzoekster citeert het motief uit de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat verzoekster opnieuw niet aannemelijk maakt dat zij in geval van problemen bij een eventuele terugkeer naar Chili geen beroep zou kunnen doen op de Chileense autoriteiten voor hulp en/of bescherming. Zij betoogt dat zij heeft aangetoond dat zij er alles aan gedaan heeft om op nationaal vlak bescherming te zoeken en dat "deze simpelweg gearchiveerd werd". Verzoekster geeft tevens aan dat zij deze documenten nog niet bezat ten tijde van haar eerste verzoek en zij meent dat zij thans ten overvloede bewezen heeft dat haar leven in gevaar is en dat de Chileense autoriteiten haar niet kunnen/willen beschermen. De Raad stelt vooreerst vast dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster doorheen haar betoog lijkt voor te houden, er in casu door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met de door haar neergelegde documenten en voldoende onderzoek werd gevoerd. De commissaris-generaal zet op gemotiveerde wijze uiteen om welke redenen (de inhoud van) het gerechtelijk dossier niet wordt aanvaard in het licht van verzoeksters verklaringen. Verzoekster gaat in haar verzoekschrift echter ten volle voorbij aan de concrete motieven. Er wordt immers vastgesteld dat zij effectief toegang had tot het parket, dat haar aangifte werd opgetekend en dat er een onderzoek werd geopend. De commissaris-generaal besluit op goede gronden dat uit het feit dat verzoeksters dossier voorlopig gearchiveerd werd bij gebrek aan nuttige informatie die verdere onderzoeksdaden rechtvaardigt, geenszins een onwil vanwege de Chileense autoriteiten blijkt om haar en haar echtgenoot hulp en/of bescherming te bieden. Immers, in datzelfde document wordt vermeld dat zij steeds nieuwe onderzoeksdaden kan vragen, aldus de commissaris-generaal. Door haar algemeen betoog en louter te herhalen dat haar leven in gevaar is en dat de Chileense autoriteiten haar niet kunnen/willen beschermen, slaagt verzoekster er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in dit verband concreet wordt vastgesteld, laat staan dat zij het tegendeel aantoon. De concrete vaststellingen van de commissaris-generaal blijven derhalve overeind." Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

4.2. Volgens verzoekende partij moet ook rekening gehouden worden met alle officiële attesten en dreigbrieven die haar echtgenoot heeft ingediend waaruit enkel kan geconcludeerd worden dat haar vrees wordt gestaafd door objectieve elementen. Verzoekende partij wijst erop dat ook in het geval van haar echtgenoot er geen grondig onderzoek is geweest naar zijn vrees voor vervolging.

Waar verzoekende partij verwijst naar de documenten die haar echtgenoot heeft voorgelegd en stelt dat geen grondig onderzoek is geweest naar zijn vrees, wijst de Raad bijgevolg naar het arrest nr. 246 986 van 7 januari 2021 inzake verzoekende partij haar echtgenoot I. V. S. M. waar als volgt wordt gemotiveerd:

"4.1 Volgens verzoekende partij moet rekening gehouden worden met alle officiële attesten en dreigbrieven die zij heeft ingediend waaruit enkel kan geconcludeerd worden dat haar vrees wordt gestaafd door objectieve elementen. Verzoekende partij wijst erop dat ook in haar geval er geen grondig onderzoek is geweest naar haar vrees voor vervolging.

De Raad kan verzoekende partij in haar voorgaand algemeen betoog niet volgen en wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld (en waaruit het tegendeel blijkt van haar voorgaande beweringen):

"4.1. Verzoeker betoogt dat hij bij huidig verzoek tal van nieuwe documenten heeft neergelegd die zijn vrees bewijzen en zijn relaas ondersteunen en hij verwijst in concreto naar de dreigbrief die hij ontving van de paramilitairen.

Verzoeker geeft echter een beperkte lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Vooreerst dient de aandacht te worden gevestigd op de motieven van de commissaris-generaal waarin hij terecht uiteenzet: "In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u in uw huidige verzoek om internationale bescherming verwijst naar de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. U geeft immers aan dat u in Colombia nog steeds een doelwit bent voor paramilitairen en dat uw moeder nog steeds gedwongen wordt afpersingsgeld te betalen (DVZ, verklaring volgend verzoek, vraag 18). In dit verband dient benadrukt te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vaststelde dat u uw vrees voor Colombiaanse paramilitairen (in Colombia en in Chili) geenszins aannemelijk maakte. Er werd geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde vastgesteld ten overstaan van uw land van nationaliteit, i.e. Colombia. Gezien u niet aantoonde nood te hebben aan internationale bescherming, diende in casu niet te worden nagegaan of u in Chili reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6 § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit arrest is bekleed met het gezag van gewijsde en deze beoordeling is dan ook definitief."

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal terecht beklemtoont dat de Raad reeds vaststelde dat verzoekers beweerde problemen met Colombiaanse paramilitairen (in Colombia en in Chili) niet aannemelijk zijn. Het thans louter (summier) herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het verwijzen naar neergelegde stukken en het volharden, is geenszins van aard om voorgaande appreciatie in een ander daglicht te stellen. De middelen zijn dan ook onontvankelijk in de mate dat zij betrekking hebben op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming. Immers, gelet op voormeld arrest van de Raad, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissing van de commissaris-generaal meer open. De Raad wijst er tevens op dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Het weze herhaald dat verzoeker onderhavig beroep niet kan aanwenden als vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming.

De Raad benadrukt verder dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De Raad stelt voorts vast dat de motieven van de commissaris-generaal niet beperkt blijven tot het hogerstaande, doch hij motiveert op goede gronden verder:

"Uit uw verklaringen in het kader van uw tweede verzoek blijkt eens te meer dat aan uw problemen met Colombiaanse paramilitairen geen geloof gehecht kan worden. Zo is het bevreemdend dat u in uw tweede verzoek stelt dat u behalve met A. ook nog problemen ondervond met (de zgn.) C., J. en el F. (DVZ, verklaring volgend verzoek, vraag 17), terwijl u tijdens uw eerste verzoek met geen woord over deze personen repte. Evenzeer opmerkelijk is dat u in uw tweede verzoek stelde in Chili bedreigd geweest te zijn door (de zgn.) J. en A. (DVZ, verklaring volgend verzoek, vraag 18), daar waar u in uw eerste verzoek het slechts over één persoon had van wie u verklaarde de naam noch de alias te kennen (CGVS, 1ste VIB, p. 16).

In uw tweede verzoek verwijst u opnieuw naar uw neef A. G. – over wie u enkel kon zeggen dat hij een guerrillastrijder is geweest en uit Colombia is gevlucht (CGVS, 1ste VIB, p. 11, DVZ, verklaring volgend verzoek, vraag 18). U hebt echter op geen enkel moment aannemelijk gemaakt dat u ten gevolge hiervan zelf problemen ondervond. Hoe dan ook heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw problemen met Colombiaanse paramilitairen.

Verder stemt het attest van de personero niet overeen met eerdere verklaringen. Volgens dit attest deed u een aangifte voor bedreigingen die plaats hebben gevonden vanaf 16 mei 2011 daar waar u de confrontatie met A. A. steeds situeerde op 9 april 2011. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u naliet dit attest neer te leggen in het kader van uw eerste procedure." Verzoeker gaat niet in concreto in op deze motieven zodat hij deze niet aan het wankelen brengt, laat staan weerlegt.

Verzoeker citeert volgend motief uit de bestreden beslissing: "Aangezien deze niet kadert in een geloofwaardig en coherent relaas, kan er geen waarde gehecht worden aan de dreigbrief van paramilitairen. U zou deze brief via mail van vader ontvangen hebben in oktober 2018. U maakte er echter geen melding van in uw verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 3 december 2018 of op de zitting op de Raad d.d. 29 januari 2019. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van dit stuk eens te meer." Verzoeker betoogt dat hij "deze documenten ongeveer een jaar geleden" ontving en ze dan ook niet heeft voorgelegd tijdens zijn eerste procedure, nochtans blijkt uit de verklaringen van verzoeker inderdaad dat hij deze per mail ontving in oktober 2018 (verklaring volgend verzoek). Hoe dan ook stelt de commissaris-generaal, zoals ook hoger reeds aangestipt, op pertinente wijze vast dat "Aangezien deze niet kadert in een geloofwaardig en coherent relaas, kan er geen waarde gehecht worden aan de dreigbrief van paramilitairen."

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, neemt de commissaris-generaal ook omtrent de overige elementen en stukken een gemotiveerd standpunt in: "Voor wat betreft de door u beweerde afpersing van uw moeder merkte het Commissariaat-generaal reeds in uw eerste verzoek op dat u niet kon vertellen aan wie uw moeder betaalt. Voorts moet er nogmaals op worden gewezen dat de Raad dit bevestigde en vaststelde dat u uw problemen met Colombiaanse paramilitairen geenszins aannemelijk maakte. De Raad merkte overigens nog op dat u in verband met deze afpersing geen enkel concreet nieuws kon geven. U legde hiervan ook geen enkel begin van bewijs neer. De registratie van de handelszaak van uw moeder en de foto's van scheepsherstellingen vormen immers geen enkel begin van bewijs van de door u beweerde afpersing van uw moeder.

Voor wat betreft uw deelname aan een mars om de situatie van sociale leiders, ontheemden en gedwongen verdwijningen door paramilitairen in Colombia aan te kaarten, moet worden vastgesteld dat u hiervan geen enkel begin van bewijs neerlegde. Hoe dan ook verklaarde u in uw eerste verzoek dat u nooit politiek actief bent geweest (CGVS 1ste VIB, p. 8). Het loutere gegeven dat u socialistische berichten op uw Facebookpagina zou plaatsen, volstaat geenszins om u een politiek profiel toe te schrijven.

De door u neergelegde artikelen beschrijven een algemene situatie en hebben geen betrekking op u persoonlijk."

De Raad besluit dat in weerwil van wat verzoeker tracht voor te houden, er in casu door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met de door hem neergelegde documenten en voldoende onderzoek werd gevoerd. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in dit verband concreet wordt vastgesteld, laat staan dat hij het tegendeel aantoonst. De concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent de neergelegde stukken blijven derhalve overeind." Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande."

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS